

Helena Tornero, *KALIMAT (PARAULES)*, Barcelona, octubre 2016

Què puc escriure sobre això?

Què en sé jo, de Síria?

La tragèdia, el drama de Síria...?

Tots opinem sobre Síria, sobre el drama dels refugiats.

Mirem una fotografia, ens indignem, escrivim un grapat de paraules a les xarxes socials i continuem amb les nostres vides. Tots tenim compromisos, família, lloguers, hipoteques... Ens diem «les nostres vides han de continuar, hi ha coses que no es poden deturar».

I anem a la feina, i recollim els nens de l'escola, i fem el sopar, i si al vespre en arribar a casa no estem molt cansats encara potser ens animem a veure una pel·lícula.

I en moments com aquests, la tragèdia, el drama, sembla molt lluny.

Però és un drama o és una tragèdia?

A la tragèdia, són els déus els qui mouen els fils del destí dels homes.

Els homes queden una mica exclosos d'aquest destí.

Al drama, en canvi, el destí dels homes el decideixen ells mateixos.

El drama és aquell moment en què el cel és buit de déus.

La responsabilitat recau només en els homes.

I són homes i no déus els qui decideixen on són el cel, l'infern i el purgatori.

A la seva *Trilogia d'Auschwitz*, Primo Levi citava fragments de la *Divina Comèdia*.

En aquella novel·la els guardians de les portes d'aquell infern portaven l'uniforme de l'esvàstica. Un uniforme que encara avui simbolitza, dins l'imaginari col·lectiu de molta gent, l'encarnació del mal. Però sota aquells uniformes hi havia persones com nosaltres.

I els qui seien a les seves cases mentre l'horror tenia lloc també eren persones com nosaltres.

Avui, els guardians de les portes dels camps de refugiats, els qui seiem i llegim els diaris, els qui dicten les lleis que "guarden" les portes d'Europa i neguen l'entrada a uns estrangers acusant-los de terroristes mentre per darrere venen a pedaços els seus països a multinacionals estrangeres que subvencionen armament, tota aquesta gent, no són persones com nosaltres.

Som nosaltres.

Nosaltres, que venim d'un país de represaliats, d'exiliats, de refugiats.

Nosaltres, habitants d'una Europa que es va prometre a si mateixa que res semblant a l'holocaust mai més tornaria a passar.

No ho sé, penso que potser, abans de parlar, estaria bé escoltar.

L'escolta és important, en el teatre.

Escoltar les paraules.

Les SEVES paraules.

És l'única cosa que tenen ara mateix.

I després potser deixem d'opinar, d'indignar-nos, de lamentar-nos.

I deixem de posar paraules.

I comencem a posar-hi accions.